

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. S.,**
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, č. j. CPR-17849-3/ČJ-2024-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-172056-23/ČJ-2022-000022-UA ze dne 25. 2. 2024, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dvou let. Dále bylo konstatováno, že podle § 120a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není vycestování žalobce možné a počátek doby zákazu vstupu se stanoví ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU na základě stanovené doby k vycestování podle § 120a odst. 5 téhož zákona.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvedl, že správní vyhoštění uložené v délce dvou let považuje za nepřiměřené s ohledem na to, že toto řízení je vedeno již více než dva roky a dále z důvodu, že žalobce má na území ČR svou rodinu, konkrétně manželku a dva syny, kteří zde mají povolen pobyt. Manželka i děti mají státní občanství Ukrajiny. Uložené správní vyhoštění žalobce považuje dále za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Dále uvedl, že na území ČR rodina zůstává z důvodu války na Ukrajině, žalobce se domnívá, že nemůže objektivně vycestovat ze schengenského prostoru. Poukázal na to, že situace na Ukrajině byla dlouhodobě špatná, kdy boje nakonec vedly v nyní trvající válečný konflikt. V případě návratu do vlasti by byl žalobce s vysokou pravděpodobností ohrožen na životě. Rodina se tam nemá ani kam vrátit. Dle žalobce by bylo na místě řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Nepřiměřenost dopadů svého rozhodnutí neshledal.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 23. 5. 2022 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, který při ní předložil ukrajinský cestovní doklad bez platného víza k pobytu. Dále bylo zjištěno, že je žalobce veden v evidenci ENO, a to od 11. 2. 2020 do 24. 8. 2022.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že je zdravý. Potvrdil, že mu již bylo uloženo správní vyhoštění a obdržel i výjezdní příkaz s platností do 26. 2. 2020. Nevystoupal, neboť požádal o azyl. Co učinil poté, si nepamatuje. Na OAMP se dostavil z důvodu, že byl kontrolován policií a bylo mu sděleno, aby šel na policii, proto přišel, aby se pokusil legalizovat pobyt, nicméně byl zajištěn. Nemá žádné pobytové oprávnění po skončení trestního řízení. Finanční prostředky má od své sestry, sám nepracuje, neboť k tomu nemá povolení. Zdravotní pojištění nemá sjednáno. Je ženatý a má dva syny ve věku 6 a 9 let. Všichni jsou státními občany Ukrajiny. Manželka a děti mají v ČR udělenou ochranu, společně žijí v Praze 4 v bytě. Nájemní smlouva na žalobce není. Na Ukrajině má byt, který je psán na jeho matku.
7. Dne 25. 2. 2024 bylo žalobci rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Dále bylo konstatováno, že podle § 120a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není vycestování žalobce možné a počátek doby zákazu vstupu se stanoví ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU na základě stanovené doby k vycestování podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

8. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *policej vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
11. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto jako důvodné neposoudil. Správními orgány byl řádně zjištěn skutkový stav, bylo vycházeno z adekvátních podkladů. Byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu, při ukládání délky správního vyhoštění bylo přihlédnuto ke všem zjištěným relevantním okolnostem.
12. K námitce, že nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, soud uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 z důvodu, že opakovaně porušil právní předpis, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění (rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2020, č. j. KRPA-287681-26/ČJ-2019-000022-VP). Žalobce požádal dne 26. 2. 2020 o udělení mezinárodní ochrany, avšak jeho žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, proto byl povinen vycestovat do 30 dnů od pravomocného nepřiznání odkladného účinku, tedy do 23. 8. 2020, kdy však nevycestoval. Dále správní orgán I. st. poukázal na trestnou činnost žalobce a též skutečnost, že byl veden v evidenci nežádoucích osob od 11. 2. 2020 do 24. 8. 2022. Dále správní orgán I. st. uvedl, že žalobci byl na základě rozhodnutí soudu zadržován cestovní doklad, nicméně ten mu byl vrácen dne 20. 4. 2022, kdy žalobce však přišel svou pobytovou záležitost řešit až dne 23. 5. 2022.
13. Žalobce svým jednáním nesporně naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, zároveň byla adekvátně uložena i délka správního vyhoštění. Namítanou nepřiměřenost délky správního vyhoštění soud neshledal. K tomu soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nabravit správní orgán v jeho kompetenci ani nabravit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“* V dané věci bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce dvou let, tedy v dolní polovině možného rozmezí, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu.

14. Správním orgánem I. st. bylo konkrétně zohledněno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy ČR. Poukázal na to, že do ČR žalobce přijel na dlouhodobé polské vízum jako turista, následně mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění na dva roky výše uvedeným rozhodnutím ze dne 31. 1. 2020. Žalobce však nevycestoval a dne 26. 2. 2020 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 7. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žaloby, žalobce tedy měl vycestovat do 23. 8. 2020. Od 11. 2. 2020 do 24. 8. 2022 byl žalobce zařazen do Evidence nežádoucích osob. Dále správní orgán I. st. poukázal na žalobcem páchanou trestnou činnost, kdy žalobci byl mj. uložen trest vyhoštění z ČR na dobu 3 let, následně však by rozhodnuto o jeho upuštění z důvodu konfliktu na Ukrajině. Žalobci byl soudem odebrán cestovní doklad, nicméně mu byl vrácen dne 20. 4. 2022, poté se měl dostavit na policii řešit svou pobytovou situaci, což se ale nestalo a takto žalobce postupoval až dne 23. 5. 2022. Tedy opakovaně porušoval právní předpis.
15. K námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění vzhledem k délce vedení řízení soud uvádí, že fakt, že řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem vedeno poněkud delší dobu (přibližně dva roky) nebyl nikterak na jeho újmu, neboť žalobce po dobu vedení tohoto řízení pobýval na území ČR, přičemž mu ani napadeným rozhodnutím nebyla přímo uložena povinnost vycestovat, kdy takto bude postupováno teprve tehdy, dojde-li ke zlepšení situace v žalobcově vlasti, respektive tehdy, když pomine překážka jeho vycestování. Dle soudu je nadto třeba vnímat žalobcovu pobytovou historii v celém jejím kontextu, kdy žalobci bylo správní vyhoštění uloženo již v minulosti včetně povinnosti vycestovat, co však neučinil, nehledě na jím také páchanou trestnou činnost. V případě žalobce nebyl žádný důvod k překvalifikování řízení na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
16. Žalobce uvedl, že správní vyhoštění uložené v délce dvou let dále považuje za nepřiměřené s ohledem na to, že má na území ČR svou rodinu, konkrétně manželku a dva syny.
17. K tomu soud konstatuje, že správními orgány byla v obou rozhodnutích řádně zohledněna kritéria posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnut, správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
18. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce je dospělou osobou, je svéprávný, svou rodnou zemi opustil v dospělosti, jeho zpětné začlenění ve vlasti tak bude dle správního orgánu snazší. Je ženatý a má dvě děti, rodinu měl do vypuknutí konfliktu na Ukrajině. Po skončení konfliktu může s rodinou na Ukrajinu opět vycestovat. Do té doby může žalobce pobývat v ČR na základě víza za účelem strpění pobytu.
19. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že rodina žalobce disponuje dočasnou ochranou do doby, než pomine překážka vycestování. Dále žalovaný také zmínil, že manželka žalobce neuvedla v rámci svých rodinných poměrů a nebyl uveden ani u synů. Dále dle žalovaného musela být rodina již zvyklá na odloučení, neboť žalobce pobýval v ČR již od roku 2019, zatímco manželka a děti až do vypuknutí válečného konfliktu pobývali na Ukrajině. Tvzení o tom, že se nemá žalobce na Ukrajině kam vrátit, dle žalovaného neodpovídá tomu, že žalobce též sdělil, že má na Ukrajině byt. Žalovaný také dodal, že trvalé bydliště žalobce se nachází na Zakarpatské Ukrajině, tedy v místě, kde neprobíhají intenzivnější boje, je zachován běžný život a krajané žalobce se do těchto míst vrací.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

20. Soud se s těmito závěry správních orgánů plně ztotožňuje. Žalobce sice má na území ČR manželku a děti, nicméně neprokázal, že by nebylo možné rodinný život realizovat mimo území ČR, všichni jsou státní občané Ukrajiny. Jak rovněž uvedl žalovaný, žalobcem uváděná absence zázemí na Ukrajině neodpovídá jiné odpovědi v rámci výsledku, kdy žalobce sdělil, že na Ukrajině má byt. Především pak soud uvádí, že žalobci v nejbližší době povinnost vycestování nevznikne, neboť o ní bude rozhodnuto teprve, pominou-li důvody znemožňující v současné době jeho vycestování s tím, že žalobce má nadto zároveň do 31. 3. 2025 platné vízum k pobytu, na které mj. poukázal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a které je doloženo správním spisem.
21. K v žalobě poukázané skutečnosti, že se žalobce nechce vrátit na území Ukrajiny z důvodu probíhající války, soud uvádí, že skutečnost, že žalobce nemůže na Ukrajinu vycestovat, byla zohledněna jako překážka vycestování, která byla konstatována na základě závazného stanoviska MV ČR č. j. MV-93965-1/OAM-2022 ze dne 20. 5. 2022. Tedy situace na Ukrajině byla správními orgány adekvátně reflektována a v současné době nebyla žalobci stanovena lhůta k vycestování. Následně bude postupováno podle 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. I ve vztahu k této námitce lze rovněž dodat, že minimálně do 31. 3. 2025 žalobce vycestovat nemusí s ohledem na udělené vízum.
22. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
23. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. 8. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.